

Aar, medens Folketinget holdt paa 5 Aar, hvilken Frist ogsaa er sat i dette Forslag. Udvalget slutter sig hertil.

Foruden de i § 1 opregnede Fordringer finder Udvalget imidlertid, at der er nogle andre, som bør dele Skæbne med hine. Dette gælder først og fremmest om *Restancer* af visse stadig tilbagevendende Afgifter paa fast Ejendom, af forfalden Rente og af Livrente, Aftægt og deslige, i hvilken Henseende Udvalget foreslaar en Redaktion, som ordret er tagen af oft-nævnte Regeringsforslag (Ændringsforslag Nr. 1).

Endvidere gælder det om *Forløfte* (Kaution) for de samme Fordringer, som selv skulle være Genstand for Forældelse (Nr. 2).

Endelig foreslaar Udvalget (Nr. 3) en ændret Affattelse af Lovforslagets § 1 Nr. 2, saaledes at det tydelig udtales, at Stat og Kommune fortabe Krav paa *Skatter eller Afgifter af offentligretlig Natur*, som ikke ere gjorte gældende inden Fristens Udløb, medens omvendt Krav mod Stat og Kommune paa Tilbagebetaling af saadanne maa være samme Regel undergivne. Med Hensyn til Slutningsstykket af § 1 finder Udvalget det rettest udtrykkelig at fastsætte, at det „særlige Retsgrundlag“, der skal gøre den korte Forældelsesfrist uanvendelig, maa foreligge *skriftligt*, saa at f. Eks. Skyldnerens mundtlige Erkendelse af Fordringen i Vidners Overværelse ikke er tilstrækkelig.

I Lovforslagets § 2, 1ste Punktum, hedder det, at Forældelsesfristen regnes fra den Tid, da Fordringen *kan kræves betalt*. Det tilsigtes herved at forebygge Tvist om, hvorvidt der i visse Tilfælde skal finde *Paakrav* Sted; forinden Fordringen kan siges at være „forfalden“. Herimod har Udvalget intet at erindre. Derimod finder Udvalget det ganske utilfredsstillende, at der i 2det Punktum af § 2 henvises til de gældende Regler om Forældelsens *Afbrydelse*. Disse medføre nemlig, at det blotte Paakrav, naar det er bevisligt, afbryder Fristen, ligesom ogsaa en for

Skyldneren forkyndt Indkaldelse til Forligskommissionen, og hvad der kan stilles lige hermed, har samme Virkning. Udvalget har den Opfattelse, at Indførelse af en kortere Forældelsesfrist for de omhandlede Fordringer først faar den rette Betydning, naar Fordringshaveren ikke blot tilkendegiver, at han paastaar at have et Krav, men bringer det til Afgørelse — ad frivillig eller ad Rettens Vej —, at han virkelig har det. Derfor stiller Udvalget Ændringsforslag Nr. 5.

Ændringsforslag Nr. 6 er redaktionelt.

Endelig bemærker Udvalget, at Ændringsforslag Nr. 7 gaar ud paa at tilføje Bestemmelse dels om Lovens Ikrafttræden, dels om dens Indflydelse paa Fordringer, der ere stiftede forinden dette Tidspunkt, samt at Lovens Titel foreslaas ændret (Nr. 8).

Som Bilag følger en Skrivelse fra Den danske Handelsstands Fællesrepræsentation.

Ændringsforslag.

Af Udvalget:

Til § 1.

1) Som Nr. 2 indskydes:

„2) Fordring paa Restance af stadigt tilbagevendende Afgift, som hviler paa fast Ejendom og uden særlig Vedtagelse gaar over fra Ejer til Ejer, paa forfalden Rente, paa Restance af Livrente, Overlevelsesrente, Pension, Aftægtsyndelse, Underholdsbidrag eller anden lignende Ydelse, der forfalder med bestemte Mellemlum og ikke er at betragte som Afdrag paa en skyldig Kapital.“

2) Som Nr. 3 indskydes:

„3) Fordring ifølge Forløfte, indgaaet for noget i denne Paragraf omhandlet Krav.“